

tekniske Uddannelse, der skal sætte dem istand til uden lang Forberedelse at erstatte faste Befalingsmænd især paa de større Kampskibe og i Kommandoforholdet til større Besætninger. Hvad selve Reserveofficererne angaar, maa tillige fremhæves, at man ikke vil kunne gjøre Regning paa dem i nær saa stor en Udstrækning, som man har været tilbøielig til at tro, da fortrinsvis de Dygtigere iblandt dem ville være borte fra Landet under en udbrydende Krig, og da mange af de Tilbageblevne, som der maatte tyes til, ville have faaet deres militære Uddannelse saa langt tilbage i Tiden, at de atter ville være blevne fremmede for den militære Tjeneste. Hvad Artilleriets Reserveunderofficerer angaar, kan man endvidere ikke afvise den absolute Nøvendighed af, at alle de vigtigere Poster ved de svære Kanoner, der kun kunne betjenes ved tilbøieligst sammenfattede mekaniske Midler, udelukkende betros til Folk, der have en langt større Uddannelse, end det er muligt at skaffe Reserveoverkonstablerne, naar disses Tjenestetid ikke skal udvides i en til det øvrige Mandstabs aldeles uforholdsmæssig Grad. Men dette leder med Nøvendighed til en ikke ringe Udvidelse af de faste Officerers og Artilleri-Underofficerers Antal. Fremdeles maa det bestandig have sig for Øie, at saavel de større som de mindre Krigsskibe nu forsynes med langt kraftigere og mere sammenfattede Maskiner end tidligere, og at disses Betjening i høj Grad kræver et nøie Kjendskab til Enkelthederne, saa at man ikke længere som hidtil vil kunne betro Maskinmesterposterne til Mænd, der umiddelbart gaa over fra den private Industri til Orlogstjenesten, hvorfor man er henvist til at være saa godt forsynet med Maskinister, at idetmindste de mere betvøede Poster i Flaadens Maskiner ved en Krigs Udbrud kunne besættes med Flaadens egne Folk. I nær Forbindelse med Maskinernes Betjening staar Spørgsmaalet om de faste Fyrbødere. Jo større Dampudvikling Maskinen kræver, jo større ere de Forbringer, der stilles til Fyrbødernes Dygtighed, og denne Dygtighed er af den Bestaaffenhed, at den kun kan udvikles gennem en lang systematisk Øvelse. Skibenes Kamperne afhænger saa meget af Farten, at der bringes betydelige pekuniære Ofre for at forøge denne Fart nogle faa Knob; men med uvøvede Fyrbødere kan den bedste Maskine ikke udvikle den Kraft, hvortil den er beregnet, og det er derfor en ligefrem Betingelse for Skibenes Kampdygtighed under en udbrydende Krig, at de straks raade over et passende Antal uvøvede Fyrbødere. Ministeriet maa derfor anse det for nødvendigt, at de faste Maskinisters og Fyrbødernes Antal forøges.

Naar Flaadens Kammer udvikles i den Udstrækning, der er bragt i Forslag, vil de Værnepligtiges Uddannelse, der saa meget beror paa Befalingsmændenes Dygtighed og Erfaring, kunne holdes indenfor de i Lovforslaget giivne Grændser,

dog under Forudsætning af at man holder paa den meget korte Uddannestid ved at indkalde 3die Aargangs Lægsrulleartillerister og Reserveunderofficerer til en 30 Dages Øvelse med de Skibe, hvortil de ere henvorte. Naar man ser hen til andre Mariner, bør nemlig den Uddannelse, der bringes i Forslag, betegnes som et Minimum; thi Lægsrullefolkene skulle ikke blot uddannes til Artillerister, men særlig til Søartillerister. Der kan vel ikke være Spørgsmaal om at gjøre dem til Matroser; men Maalet bør dog være at gjøre dem saavidt muligt stærke, skibsvanne, aarvaagne og raadsnare, at give dem Øie for, hvad der foregaar paa Søen, kort sagt, at bibringe dem nogle af Matrosens uundværligste Egenkaber. For at dette paa bedste Maade kan opnaas i den meget begrænsede Tid, der paaregnes til Øvelserne, bør Lægsrullemandskabet være saavidt muligt i uafbrudt Virksomhed paa Søen baade Dag og Nat; men til slige Øvelser egne Pandserbatterierne sig ikke, dels fordi de kun bevæges ved Damp og altsaa uophørlig kræve Kulforbrug, dels fordi Mandskabet, bortset fra Maskinfolkene, under Seiladsen med Damp ikke har synderlig Leilighed til at faa Sømandsønnen udviklet. Ganske anderledes forholder det sig under Farten med Seil, ved hvilken Mandskabet bestandig holdes i Vande, idet enhver Forandring i Veirforholdene og i Skibets Kurs medfører forskjellige Manøvrer. Det er derfor kun paa Skibe, der ved Siden af Dampkraften have Seilkraft, at man forholdsvis hurtigt og billigt kan bibringe Lægsrullefolkene de nødvendige Egenkaber som Sømand. Naar dette er opnaaet ved Togter af passende Længde paa slige Skibe, staar det tilbage at bibringe det værnepligtige Mandskab den nødvendige Fortrolighed med de Arbeider, de skulle udføre paa Pandserbatterierne, og dette vil kunne ske paa et kortere Togt med disse, naar Uddannelsen ikke gaar ud paa at gjøre dem stikkede til at anbetros de vigtigere Poster ved Kanonerne og andre Steder i Skibet; thi disse Poster kunne som tidligere fremhævet kun varetages af Folk, der have faaet en fleraarig systematisk Uddannelse. Som Følge af disse Betragtninger er Ministeriet af den Anskuelse, at man maa bibeholde den Plan for Udrustningerne, som har været fulgt i de senere Aar, kun at disse Udrustninger faa et noget større Omfang, dels for at det forøgede faste Personale idetmindste kan faa den samme desværre meget begrænsede Øvelse som hidtil, og dels for at hele Flaaden i Tilfælde af Krig kan blive bemanded med omtrent 4 Aarganges Lægsrullemandskab, hvilket vil være nødvendigt, naar Uddannelsen i det Væsentlige skal være afsluttet med det ene Aars Øvelse. Dette Maal vil kunne naaes ved Øvelsesrustninger af det Omfang, som er angivet i de 2 Exempler paa Udrustninger, der findes opførte i Bilag I.

Den hidtil omtalte Del af Forslaget indehol-